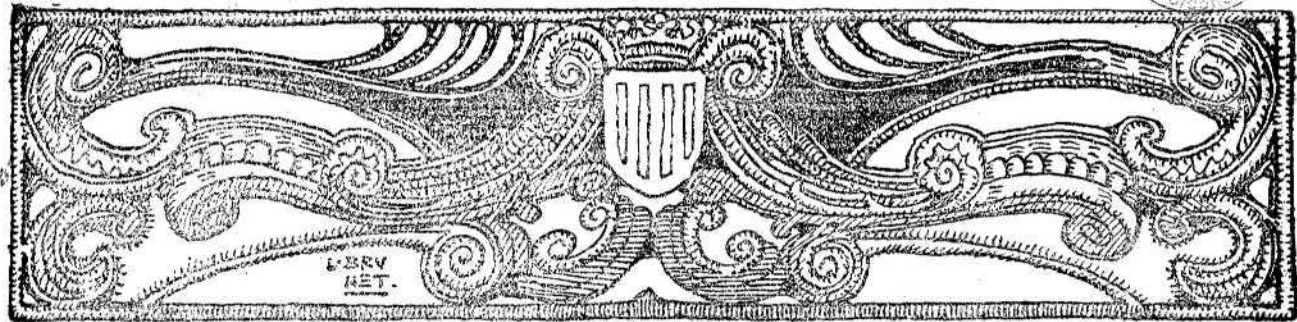

RENAIXEMENT

SETMANARI REPUBLICA AUTONOMISTA

Portaveu de les esquerres del districte del Vendrell

ANY I □ NUM. 32

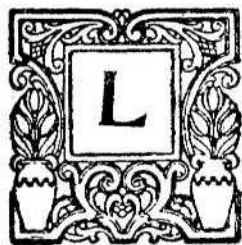
11 DE NOVEMBRE DE 1922

SUBSCRIPCIÓ
Vendrell . 2'—ptes. trimestre
A fora . 2'50 » »
PREU : 25 cènts.

Redacció i Administració
MAR, 5, PRAL. - VENDRELL
TELÉFON 808

No es tornen els originals
Dels articles ne responen els
autors.
Anuncis a preus convencionals

SINDICALISME

L'element obrer, aquesta classe actualment encara desheretada de tot passat, desvalguda de tot avenir i desamparada de tota justícia, després d'una llarga i duríssima persecució, en el primer descans que ha fet el seu botxí, fadigat d'assotar-li les espatlles, ha reaccionat d'una manera tan bravurament ràpida, que ha quedat palesament demostrat que no ha sigut pas el procediment que ha empleat el Poder públic amb la seva violència, ni la més noble ni la més eficaç norma per a sofocar aquests moviments desordenats, a voltes precursors d'uns ordres veniders...

El sindicalisme té la seva raó d'existir; car ningú li pot negar el seu dret d'associació que porta el fi d'un millorament de classe, però no té cap raó d'existir, si sense cap ideari espiritual, vol significar una força amenaçadora que egoista, s'abstingui de seguir benefactora al costat de les demés forces col·lectives que al treballar per elles treballen per un millorament i un engrandiment nacional.

El sindicalisme haurà pogut cometre els seus errors per manca d'una preparació dintre la seva organització, que li han d'ésser ben dispensables, però no pot seguir mantenint-ne d'altres que representin una discrepància dintre la vida social. Pel damunt d'un interès de classe, hi ha la gran solidaritat humana, i el sindicalisme no ha de volguer formar una humanitat única i exclussiva declarant-se com fins avui, antipolític i antiparlamentari; desentenent-se de tot lo que no l'afecti directament i renegant de sentiments ideològics i neguits espirituals, que dintre el contracte social, fan una vida comú.

Caigui aquesta intransigència, caigui aquesta prevenció, i sigui el sindicalisme una potència generosa i valenta, que oblidant-se un xic d'ella mateixa, prenent part en totes les manifestacions vives i representatives, esdevingui útil per la seva classe, pel bé de la nació i per l'interès públic...

Sensibilitat

EA uns quatre o cinc anys, un dilecte amic meu, de nacionalitat francesa, va volguer assistir per curiositat a una cursa de braus i l'endemà m'explicaba, indignat, la impressió de crudeltat que va treure d'aquest espectacle barbre i primitiu. Prenent peu d'aquest fet, el meu amic es va estendre en consideracions sobre la insensibilitat total que observaba a Espanya i ádhuc a Catalunya en tot el que fes referència als pobres animals. Em contava com veia sovint un carreter pegant vergaçades a un cavall, acompanyant el fuet amb renecs i malediccions; com si desafies la ira dels déus; com veia apedregar gossos per la mainada, parar trampes als aucells, destruir nius, etc., i tot aixó—em deia—davant de l'indiferència dels ciutadans i de les autoritats per lo qual afegia amb certa raó que Espanya li feia l'efecte d'un país mancat de sensibilitat, més que de refinament.

El judici de l'amic era un xic crú, més jo que participaba de la seva indignació, no vaig volguer atenuar-lo i vaig dir-li :

Com vol vosté que per sensibilitat o per refinament es respectin aquí les pobres bèsties si no sabem encara respectar els infants?

Aquí els infants no solament no es nodreixen i s'alimenten com necessiten sinó que els posem a treballar a onze anys, a deu, a nou i fins a vuit.

L'egoisme dels industrials coincideix amb el dels pares i uns i altres ens donen aquesta generació de pobres nois, pàl·lids, demacrats, esquelètics alguns.

I al destruir el seu cos, destrocen igualment la seva ànima i els veiem tots, renegar, fumar, escupir i llençar paraules obscenes. Ja treballen i com que ja guanyen ja poden, ja poden fer l'home.—I els seus pares?...—em deia l'amic.

Els seus pares—li vaig dir—s'han fet grans igual que s'hi fan els fills i no saben res de la dignitat humana ni dels deures de la paternitat. Són pares però no tenen el dret a ser-ho.

Cada vegada que veig un carreter que pega estúpidament a un cavall, que veig un noi desnartit i raquític, brut, desvergonyit i viciós, penso amb el meu amic francès, penso per associació d'idees amb la decadència d'aquesta Espanya insensible i trista, car el mateix la classe burgesa, que la classe obrera, que tots els ciutadans tenim responsabilitat contreta davant d'aquesta insensibilitat, o millor dit crudeltat, que aquí s'observa.

I que no vingui algú amb alló de que tot és culpa del Govern que aquesta és la frase de reglament dels impotents i dels covards,

Certament que el Govern amb les seves escoles deficientes i els seus mestres mal preparats no sap formar l'ànima dels infants, però tampoc el sabem formar nosaltres en la família, en el taller; en la fàbrica, en el poble.

Som insensibles fins a la crudeltat amb els pobres infants tal com ho som amb els animals i aquesta insensibilitat ha portat l'atemptat personal en la lluita de classes i ha fet que'ns arrosséssim d'espatlles davant de la tragèdia del Marroc.

Els únics que l'han sentida aquesta tragèdia han sigut els pares dels soldats morts, però els demás, com a homes, no l'hem sentida a fons ni ens hem indignat, tot lo més hem fet quatre exclamacions davant d'una taula de café amb els punys closos: La ferida ens ha arribat solament a l'epidermis.

I és que quan un poble comença a perdre la sensibilitat no s'atura així com així.

Mirem amb indiferència maltractar un animal i és perquè també som capassos de mirar amb indiferència el sofriment dels pobres infants, la misèria física i moral del nostre veí, l'atemptat personal, o alló de la *Ilei de fuga*, el desastre del Marroc i tot el que pugui venir després.

Les generacions actuals estan ja massa envilides per a poguer curar-se del pecat d'insensibilitat, cal unicament tenir cura de formes, educar i refinar la sensibilitat dels infants que pugen.

Aquí on molta gent s'ha burlat de les disposicions governatives referents a la protecció als animals, costará també de fer penetrar la protecció que mereix l'infant qu'és l'home de demà.

Respecteu a l'infant, estimeu-lo, formeu i purifiqueu la seva ànima sensible i enrobustiu també el seu cos. Res de crits, renys, insults i sobre tot res de pegar a un infants que és la més gran de les covardies i de les indignitats.

L'ànima de l'infant és sagrada i l'hem de formar amb amor, amb sentiment, amb reflexions i amb l'exemple. Els pares que no se senten amb força per a fer-ho així, segons Rousseau, no tenen dret a ser-ho.

Per a fer una Catalunya gran i rica hem de fer que els catalans siguin sans de cos i d'esperit per a fer de tots una família.

I l'obra bàsica que hem d'iniciar per arribar en aquest fi és formar l'infant avivant la seva intel·ligència i la seva sensibilitat que equival a fer d'ell un *Home*, així amb majúscula, un *Home*.

ARIEL

Als Republicans i Nacionalistes de la província de Tarragona

Correligionaris :

De molt temps ensà es deixa sentir en les nostres encontrades la necessitat de intensificar la campanya en pro dels ideals que ens son comuns i de unificar la direcció i organització dels nuclis nacionalistes i republicans avui dispersos i alguns d'ells fins distanciat dels altres.

Entenent-ho així, els Concellis Directiu i Executiu de la Federació Republicana Autonomista, reunits darrerament en el domicili del nostre senador En Joan Pich i Pon, acordaren adreçar-vos aquesta crida convocant-vos a la reunió que tindrà lloc en nostra ciutat el dia 11 del corrent a les deu de la nit, per a fixar la orientació a seguir en l'esdevenidor, i al grandíols acte de afirmació de principis que tindrà efecte en un dels nostres testres el dia 12 del mateix mes.

Republicans! Nacionalistes! No deixeu d'aportar el vostre concurs an aquesta obra lliberadora.

Tarragona i Novembre de 1922

EL DIRECTORI PRONINCIAL

President : Julià Nogués.

Vis-presidents: Joan Esplugas i Macià Mallof

Vocals : Joan Pich, Marcellí Domingo, Lluís Figuerola i Pere Lloret.

Vocals delegats : Pau Robert, Manel Solanes, Ignasi Iglesias, Salvador Murall i Emili Folch,

EL COMITE EXECUTIU

President : Ramon Nogués.

Vocals : David Corbella (President del Centre Federal) i Antoni Pelegrí (President de la Unió Nacionalista Republicana).

Secretari general : J. Brú Ferrer.

De l'Ajuntament

SESSIO DEL 7 DE NOVEMBRE

Amb la presidència del Sr. Alcalde En Josep Grau i amb l'assistència dels regidors Srs, Vidal, Guivernau, Ivern, Sanabra, Company i Pagés, es comença la sessió procedint se a la lectura de l'acta anterior que queda aprovada.

Es dona compte del despatx oficial llegint-se un comunicat de la Comissió de Foment de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana agraïnt al Ajuntament la seva inscripció com a soci protector i col·lectiu a llur institució.

Es llegida una petició de Marián Mas per a reformar la façana de la seva casa n.º 2 del carrer de Zurbano, concedint-se-li l'oportú permís mitjansant la condició indispensable de colocar al enstmes l'acera que li correspon al indicat edifici.

El Sr. Sanabra exposa que havent-se personat per delegació del Sr. Alcalde, juntament amb l'inspector de Sanitat Sr. Escofet a la caseta repartidora de les aigües per a practicar la visita d'inspecció, per aquest li ha sigut-explanada la conveniència de tancar les vidrieres existents en aquell lloc de distribució. L'Ajuntament creient que mai és per demés tota mesura preventiva tractant-se de disposicions sanitàries acorda donar el degut compliment an aquesta indicació feta pel Sr. Escofet,

I no havent-hi res més a tractar es dona per acabada la sessió,

ZADIG

INTIMA

*Jo cerco una nena
que frisi d'amor,
que estimi amb tendresa,
qu'escampi dolcesa,
per guarir la pena
i el dol de mon cor.*

*La vull qu'amb mi parli
com un infantó;
qu'adori les coses
ferventes i hermoses
que jo vull contar-li
joiós d'ilusió...*

*Tinc set de guarir-me...
Tinc set de petons;
i anhele que uns braços
em lliguin com llaços
i així adormir-me
rimant-li cançons...*

ENRIC BERENGUER

De com vaig perdre la confiança en els grans

II

Va passar algun temps. Alternant amb els meus deures de l'escola jo tenia també deures amb la parròquia, així vol dir que jo feia d'escolà amb tot i ser un bon noi, doncs en're els escolans no són tampoc els bons nois els que abunden. Allà també trionfaven els *vius* que ja hem quedat que vol dir els murrís.

Tots els escolans teniem una guardiola que ens era comú i on hi anaven els diners, céntims i plata, però sobre tot molts céntims, que arrellegàvem de batetjos i matrimonis, i després, cada mig any feiem la distribució per parts a les ordres del Sr. Vicari, a qui per cert tots trovávem molt antipàtic.

Aquest tal vegada havia observat que els cabals no augmentaven en la proporció que calia i degué posar-se a l'aguait per veure si algú de nosaltres no posava a la guardiola tot el que recollia. Més ben dit, volia observar una sostracció de la qual jo ja feia temps n'estava enterat amb l'horror qu'és de suposar en un bon xicot com era jo.

Un dia recordo que un tal Andreu, en un casament va recollir dues pessetes en plata i jo vaig veure com, seguint la seva costum, se les embutxacava d'una manera descarada fent-me a mi senyal de no dir res, posant-se el seu índex prop dels llavis mig closos i tot dient:

—Mutis, he?

Per la meua part vaig pensar, no tinguis por car mai més sere delator. Ja en tiuc experiència d'aixó i ademés ésser delator és una cosa lletja.

Acabada la cerimònia tots varem anar a la rectoria a depositar les quantitats recollides.

L'Andreu mentre tirava a la guardiola la *calderilla*, em mirava a mi senyalant-me altra vegada que fes *mutis*. I després a cau d'orella va dir-me:

—Compraré baletes i caramel'los i t'en donaré, però no xerris, he...?

En aquest moment entra el Sr. Vicari que amb el que vaig comprendre després no es fiaba gaire de l'Andreu i fins es creia que hi havia algun complice entre mig.

—A veure—va dir-nos en mig d'un astorament general—poseu-vos tots de rengle que vull mirar si ha quedat alguna cosa oblidada en alguna butxaca.

L'Andreu va enrogir com un pebrot i ja es veia la pedregada a sobre. Jo també vaig passar una mala estona per ell.

El Sr. Vicari es posa a escorcollar-me primer a mi, naturalment sense resultat.

Aquí tinc de fer una observació: Jo vaig ésser el primer perquè es pot dir—sense vanitat

de cap mena—que jo era l'escolà de confiança, una mena d'escolà major, encara que els meus companys no em tinguessin cap mena de respecte degut a la meua timidesa i sobre tot al no espia mai cap malifeta per no ser mai delator.

El Sr. Vicari va seguir escorcollant i al arribar a l'Andreu i ficar-li la ma a la butxaca es va dibuixar en el seu rostre un moviment de satisfacció.

—Ja et tinc—vaig sentir que deia, i al mateix temps va treure i ensenyar aquelles dues pessetes que eren el cos del delictes que cercava. L'Andreu, sense fer embuts, va optar per dir la veritat i es va entregar convicte i confés després d'haver rebut un parell de plantofades i d'haver sigut despendit del honorable cos d'escolans.

Peró abans el Sr. Vicari va volguer cercar el complix d'aquell robatori i tot era fer preguntes a l'Andreu, les quals eren contestades amb vaquetats.

Per fi el Sr. Vicari va preguntar seriós:

—Digam, al menys, amb qui et parties el que robaves i quins són els que estaven enterats de les teves malifetes.

Allavores vaig tremolar jo.

L'Andreu, com aquell qui no diu res, descobreix que m'ho havia dit a mi i que havia promés donar-me caramet-los i bales que pensava comprar.

—Holal, Hola,—feu el Sr. Vicari mirant-me de fit a fit. Es dir—va seguir—que tu ho sabies i no em deies res...?

I posant-se de cop més seriós em venta una bofetada que va ressonar cinc minuts en les meves orelles i dintre el meu cervell.

Confesso que vaig plorar, però no de mal ni de vergonya, sinó d'impotència i per tan de rabia i de fàstic.

S'em pegava per haver volgut seguir una llició de moral que feia pocs mesos m'havia donat el mestre, s'em pegava ara per no haver fet de delator, com abans se m'havia pegat per haver-ne fet.

○ es que hi ha dugues morals—pensava—o es que no n'hi ha cap?

No, vaig dir-me entre mi, atrevidament; no n'hi ha cap i menteixen els contes i les històries perquè els grans deuen ser igual que els petits, dividits entre bons i entre murrís,

Els grans—vaig dir-me encara—no son aquets homes venerables que tu t'imagines sempre sino una colla de poca soltes que no saben on van com tampoc ho saps tú, car t'han pegat un i altre per el sol fet de ser grans i de ser forts, però no per tenir raó.

I plé d'indignació vaig sortir de la rectoria i ja mai mes vaig fer d'escolà, ni mai més vaig tenir confiança en els grans ni encara n'hi tinc avui, ni crec que arribi a tenir-n'hi mai més.

EMILI SALETA I LLORENS

Reculls escollits

Els esclaus de la virtut

HI ha que parlar als sentits fluixos i condormits a força de trons i de focs artificials celestes.

La bellesa parla baix; no s'insinua sinó en els esperits més desperts. Avui el meu escut s'ha rigut i estremet tot suaument.

S'ha rigut de vosaltres, virtuosos, i la seva veu ha arribat fins a mi d'aquesta faisó: «Encara volen ésser pagats!»

Voleu encara ésser pagats? Voleu recompensa per vostra virtut, i el cel en comptes de la terra i l'eternitat en comptes del vostre present?

I m'excreu perquè alligono que no hi ha remunerador ni pagador, i que ni tan sols és la virtut recompensa de sí mateixa?

Bé em dol! S'ha introduït astuciosament la recompensa i el càstic en el fons de les coses; i fins en el fons de vostres ànimes. virtuosos! Mes la meua paraula té que desgarrar el fons de vostres ànimes; jo vull ésser per vosaltres rella llauradissa i que tots els secrets de vostre fons surtin a llum, per a què quan us ovireu exposats al sol, escarbotats i destroçats, vostra mentida quedi igualment separada de vostra veritat.

Vostra veritat és que sou massa nets per la taca de les paraules venjança, represalies, càstic, recompensa.

Dieu que estimeu vostra virtut com la mare a son fill, i malgrat aixó, quan s'ha dit que una mare volgués ésser pagada per sa volença maternal?

Vostra virtut és lo més car de vosaltres mateixos. Tota obra de vostra virtut és com estrella que s'apaga: la seva llum es troba encara en camí i segueix viatjant. Així, la llum de vostra virtut es troba encara en camí, bo i després de complida l'obra, quedi doncs, oblidada i morta.

Sigueu vostra virtut vostre ser mateix i no quelcom estrany com un mantell: Aquí teniu

la veritat del fons de vostra ànima, oh, virtuosos!

N'hi ha alguns també, per a quins la virtut és un espasme produït per les deixuplines. Altres que anomenen virtut a la peresa de llur vici; i quan alguna volta s'estiren per desvetllar-se son odi i sa enveja, sa «justícia» es desperta i es refrega les parpelles somnolentes. També en viuen d'altres que's senten arrastrats cap en baix, estirant d'ells llurs diables. I quan més s'enfonsen, més s'encenen els seus ulls i més cobdicien al seu Deu, cridant: «Lo que jo no soc, aixó, aixó és per a mi Deu i la virtut!» Altres hi ha que caminen pesadament i grinyolant com carros que transporten pedra costa avall; parlen molt de dignitat i de virtut; anomenant virtut al seu fre. Altres que assimilen rellotjes als qui al donar corda produeixen son tic-tac, i volen que d'aquell tic-tac se'n digui virtut. Altres s'enorgulleixen del seu grapat de justícia, i en nom de ell, ho atropellen tot, en termes que el mon s'ofega amb s'injustícia. Aquets dineu: «Joc just» com si diguessin: «Estic venjat.» Altres hi ha encara que es pudreixen dins son pantan i que mormolen: «Virtut es estar-se quiet en el pantan. No mosseguem a ningú i ens apartem del que vol mossegar; i en totes les coses som de l'opinió que se'ns dona.»

Altres els agrada la mímica i pensen: «La virtut es una especie de mímica.» Els seus genolls estan sempre en adoració i les seves mans s'ajunten en llaor de la virtut, però el seu cor no sab res d'aixó. Altres creuen que es virtuós el dir: «La virtut es necessària», però en el fons no creuen mes que una cosa: que es necessària la policia. Alguns que no saben veure lo que hi ha d'elevat en l'home, parlen de virtut quan veuen massa d'aprop sa baixesa; així, diuen «virtut» a sa vista dolenta. Uns volen ésser edificats i adreçats i anomenen a aixó virtut; altres volen ésser enderrocats... i també anomenen a aital cosa virtut. I així quasi tots creuen tindre alguna part en la virtut; i tots volen, al menys ésser intel·ligents en qüestió del «be» i del «mal».

• • • • •

NIETZCHE

De «Així parlava Zaratrusta».

Ei, futbolistes!

Futbolista ardit, que lances la pilota amb tanta destresa; jugador acèrrim, home de moltes victòries i de molts combats, detura't un moment: Havia de fer-te aquesta pregunta interessant:

Ets ja de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?

Si ja en fosses, només cal que facis, un gest afirmatiu amb el cap i continua ton joc, mes destre que mai; sigui el teu nom aclamat i moltes corones de llorer t'esbullin la testa.

Futbolista amateur, futbolista d'afició, futbolista aprenent, o enamorat espectador eu jocs de futbol, si no ets encara soci de la Protectora de l'Ensenyança Catalana, et demanarem que et deturis una estoneta més i pensis; pensa que estàs en mancamment.

Catalunya és un immens camp de futbol; la pilota màgica s'aixeca per l'espai i el talla en moltes infinites direccions; aquesta pilota màgica atreu més que no pas si fos una bombolla d'or fi. Catalunya ha assolit una envejable fama futbolística; campions del món de primer ordre, arribats a casa nostra entre nuvols de glòria, a casa nostra han estat batuts. Hurra!

Però, pensa, futbolista, que si nosaltres hem batut campions i equips renomnats de molts pobles d'Europa; aquets pobles, ail, ens baten a nosaltres i ens donen moltes voltes en cultura. La victòria del futbol és, de vegades, la sort d'un moment, potser l'atzar d'un instant, potser no significa sino una victòria efimera; en canvi la victòria d'un poble per la seva cultura superior, és una victòria ferma, segura, permanent.

Estiguem satisfets i orgullosos de la nostra senyoria futbolística; però volguem que sigui companyona d'aquella més alta senyoria de la cultura de l'esperit. del nostre esperit. de la nostra consciencia, de la nostra personalitat.

Aquells pobles, que deiem abans, ens guanyen en cultura, per tal com estan dotats d'escoles. Nosaltres, per disort—i per vengonya—a penes no en tenim d'escoles. Cal, doncs, fer escoles; cal que ajudem amb el nostre esforç l'entitat que sosté i crea escoles: aquesta entitat és l'ASSOCIACIÓ PROTECTORA DE L'ENSENYANÇA CATALANA. I, tanmateix, l'esforç que se us demana no és pas insuportable: una pesseta al mes, quota mínima.

¡Milers de futbolistes! feu-vos socis de la Protectora.

Si voleu que el nom de Catalunya sigui vencedor i gloriós per sempre més, i que la pilota màgica esdevingui com un sol esplendent que no s'apagui mai, feu-vos socis de la Protectora, Hurra!

Esportives

U. S. DE TORREDEMBARRA (INFANTIL), 0

F. C. JUVENTUS DE VENDRELL (INFANTIL), 3

El passat diumenge contingueren en nostra vila, els primers equips infantils citats. El partit fou un constant domini del equip local, lo que feu que el porter visitant tingués que desvetllar la seva fermesa, parant nombroses i perilloses pilotes, no poguent no obstant que li fossin marcats els tres únics tantos a favor dels locals. Els tantos foren marcats amb vistoses i elegants combinacions per Miralles un en la primera part i Mercader dos en la segona, així mateix i com de costum el joc dels equippers locals causà l'admiració de tothom,

Els equips s'alinearen en la següent forma :

«Unió Sportiva de Torredembarra»

Soler A., Olaguer, Guimerà, Soler J., Guasch, Solé J., Fortuny Parés, Ferré, Gatell, Guasch.

«Juventus»

Rosell, Fontana, Argilaga, Escofet, Nin F., Solé, Nin J, Mercader, Serra, Vilanova, Miralles.

A la segona part Miralles fou substituït per Casellas.

§

Per a demà està anunciat un grandios encontre entre el potent equip «Els Segadors» del F. C. Barcelona i nostre primer, prometent ésser molt competitiu.

§

El segon equip de nostra vila contindrà amb el F. C. Rodanyà en aquesta població.

§

UNA PROTESTA

Aquesta setmana han sigut arrencats per unes mans malfactores uns pals de fusta situats en el camp vell de nostre Centre esportiu destinats per anuncis. No volem creure que dits fets sien executats per fills de nostra vila, puix desdiu molt del segle que vivim, mes sia qui fem constar nostra més enérgica protesta.

B.

Noves i comentaris

Dilluns passat les forces del Regiment 10 de Cavalleria de Dragons de Montesa, que per a maniobres es dirigia a Mora d'Ebre, pernoctaren en la nostra vila seguint-se l'usada costum de repartir el seu allotjament entre el veïnatge de la població.

Aquest mateix Regiment, demà al retornar de dites maniobres farà altre volta parada en la nostra vila, procedint-se novament al seu allotjament de la mateixa forma.

La esposa de nostre particular amic En Jaume Jané Papiol, batlle actual de Calafell, diumenge últim infantà feliçment un xamós nen que omplert la llar d'un bell encis de vida.

Per a tant joïós esdeveniment rebin els pares la nostra mes coral enhorabona.

Properament serien quarts de set del vespre del dimecres últim quan circulà l'alarma d'haver-se prés foc en el forn de reïoles d'En Joan Soler conegut pel forn del General.

Efectivament quan el públic afret per la nova alarmant es dirigí al lloc del sinistre, el mentat forn era ja enrogit i pres de les brimberades devastadores que amb els seus llengots monstruosos escampaven cel amunt la fumera incendiada de la seva imponenta grandiositat.

La circumstància favorable de trobar-se el cos de dit edifici completament illat i la de no accentuar-se els remolins arrabassadors de l'aire tant propens en aquests dies de tardor, feu que aquest foc no portés en si cap altre desagradable conseqüència que la crema i la ruïna total del edifici, del que encara pogueren salvar-se alguns materials i alguns fardells de llenya.

Nosaltres mentres contemplàvem aquelles gegantines brimberades que a cada llangotada arruïnaven per l'espai amb un espatec d'espurnes, ens preguntàvem: I si aquest foc hagués sigut dintre la vila? I si aquest sinistre hagués sigut una probabilitat manifesta de perill per la població, amb quines mesures de previsió contem? Segurament en cap. Anem desprevinguts i confiats per que sortosament aquets successos no es repetirà

xen sovint, pero cal que pensem que aquets son fills solament de la malícia o de l'etzar, i que ni l'etzar ni la malavolença tenen hora... Venen quan venen, i es molt trist tindre que plorar una imprevisió d'aquesta naturalesa, que per desgracia al Vendrell es nota tant general que ni en els teatres ni en els cines i hem vist per casualitat un senzill aparell «Minimax» per un cas d'alarma...

Deplorem aquest sinistre pero aprofitem-lo per a evitar trastorns que no poden vindre mai, pero que poden presentar-se demà, o al primer dia.

Confiteria Magí Bellvert. Falta aprenent.

La Riba

SECCIO OFICIAL.—Junta del Cementiri municipal i eclesiàstic de La Riba.

En virtut de lo disposat en la Disposició transitoria del Reglament amb que deu regir-se dita junta, autoritzat per a els Governes Eclesiàstics i Civil d'aquesta provincia de lo acordat per la Junta referida en sessió del dia d'ahir, es requereix per mitjà del present edicte a tots els propietaris de ninxols de les antigues seccions existents en el Cementiri municipal i Eclesiàstic d'aquest poble, a fi de que dintre l'espai de trenta dies els vehins i sis mesos els forasters, presentin en la Secretaria d'aquesta Junta els corresponents títols o datos necessaris per a acreditar la propietat, en quins documents es posarà la nota corresponent o se extendrà nou títol amb el ben entés que un cop transcorregut el temps que s'anuncia quedaran en favor de la Junta els ninxols que no s'hagin legalitzat.

Lo que es fa públic per a coneixement general i efectes conseqüents.

Donat en La Riba, 4 d'Octubre de mil nou-cents vint i dos.

L'Alcalde President.—Pere Calmet. El Secretari.—Josep Cartaña.

Pla de Cabra

Acaba de succeir en el nostre poble un dels fets més horrenos que puguin haver alterat amb la seva consternació la vida pacífica d'aquesta sempre riallera vila.—

Dilluns passat, com de costum, En Josep Pujol Alari (a) L'hereu Pujol, sortí de casa junt amb un oncle seu, per a comensar la tasca de sembrar en una pessa de terra de la seva propietat coneguda per «La plana d'En Pujol».

Serien properament les deu del matí quan s'hi presentà un germà seu, jove d'uns vint i tres anys, amb el qual vivia junt amb sa esposa, sa mare vídua, i mentre feien el descans que acostumen fer els pagesos en aquella hora, el tal germà, Eugeni de nom, sense que mediés la més petita disputa, ni paraula tan sols, es despenjà una escopeta que duia al coll i sense donar temps a que és pogués evitar el fet, la disparà a crema roba contra el seu germà que caigué mortalment ferit del tret que li perforà el costat del cor i li destroçà els pulmons amb tal funesta dissort, que als pocs minuts el pobre Josep Pujol deixà d'existir.

Al assabentar-se de la mala nova el seu oncle conegut per En Pere Pujol, vingué corrents al poble per a denunciar immediatament al jutge aquell horrible fraticidi, extenent-se instantaniament el coneixement d'aquell fet i niquiu que com es pot comprendre alarmà a tot el poble em pes.

Jo, amb la missió d'informar els llegidors de RENAIXEMENT de tot el que pugui significar una crònica de la nostra població, rapidament em vaig traslladar al lloc del succés, (que dista una hora del poble), recollint una impressió tan esgarrifosa que difícilment podré arrencar mai més de la memòria.

Camí enllà, sol, i amb la impressió que portava en mí de lo que anava a veure, seguia boscos endins desconeguts per mí, sense veure enllà una ànima viventa, i aquella soletat em feia sentir quelcom vagorós semblant an aquelles sensacions estranyes que sentim a voltes durant certs somnis atormentadors en les nits fregestes d'hivern...

Per fi al cap de molta estona vegí allà lluny entremig dels pins, un grup de varies persones que resultaren ésser l'oncle i un fill seu del des-

graciat assassinat, l'Agutzil, el Jutge Municipal Sr. Pujol i En Ramon Baldrich (a) Clanet. A quatre passes més enllà, tapat amb un tapabocques s'hi trobava estirat el cos del infortunat Josep Pujol qui la ma d'un propi germà li havia arrebatat la vida,

Als pocs moments arribà el Jutge de primera Instància de Valls Sr. Andrea acompanyat del actuari Sr. Izquierdo, el Secretari del Ajuntament Sr. Porcar i el metje Sr. Pujol.

Practicades les primeres diligències i preses les primeres declaracions an En Pere Pujol, el Sr. Jutge ordenà l'aixecament del cadàver que fou traslladat al cementiri amb el mateix carro de la seva pertinença.

No cal dir que amb totes les seves manifestacions el poble de Pla de Cabra ha protestat d'aquest fet tan exacrable i criminal que ha ocasionat un ver trastorn a tota la població... I amb ella ha sorgit el comentari que les desavinències de família entre mares, fills solters i fills casats, ans que fer que covin en cada pit odís, rancúnies i disputes, sempre males instintives, millor és trovar la quietut i la tranquil·litat de cada hu amb una absoluta separació...

El Corresponsal,
BERNAT LLOBERA

Correspondència

B. Ll. Pla de Cabra. Enterat de vostra lletra. Lo que ens envieu va en aquest nombre.—J. P. Vilanova. Ho sentim pero no admetem res que no sia de casa.—X. podeu seguir enviant.—Xinofot us haurem de fer un epitafi a vos que veiem que no envieu res.—J. V. Barcelona

Com volen que ens faci afrenta una cosa tan... dolenta!

A. Casajoanes, Santa Coloma de Queralt. No tenim notícies vostres!—J. V. Barcelona. Altra vegada! No pot ésser. Llegiu «Bartoldo» que potser us distreureu... i deixareu d'escriure.—A. C. Vilafranca. Molt bé. Agraiðíssims.

IMPRESSA CLARET. — GUIMERÀ, 18. — VILAFRANCA
TELÉFON 1073